

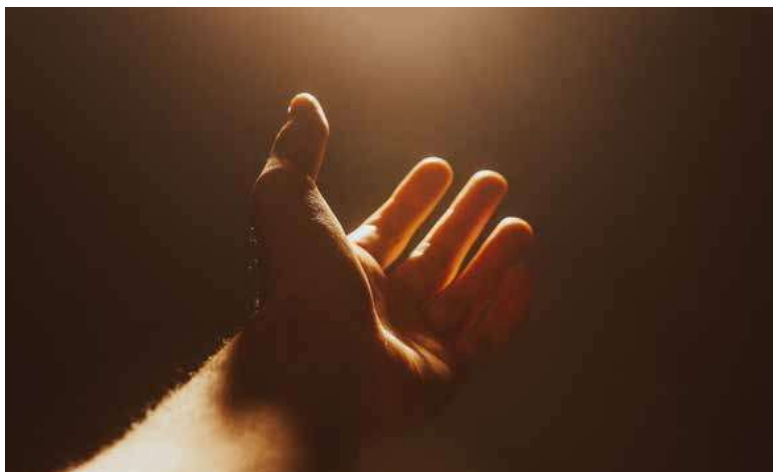
Det är skillnad på bekymmer och bekymmer

Av Jakob Appell, redaktör för Hälsning.

Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önsknings genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus. (Fil 4:6-7)

Det tycks vara skillnad på bekymmer och bekymmer. Enligt Psalm 90:10 är livet som bäst när det är möda och bekymmer. Föräldrar vet hur det kan vara. Eftersom Gud gett barnen har han också gett ett visst mått av möda och bekymmer som vi inte "gör oss", utan som vi får. Men Paulus varnar för att *göra* sig bekymmer. Jesus sa: "Marta, du gör dig bekymmer för så mycket" och pekade på Maria som satt vid hans fötter (Luk 10:38ff). Att *göra* sig bekymmer handlar nog inte så mycket om vad vi gör, utan vad vi *inte* gör, nämligen att vi försummar umgänget med Herren: platsen vid hans fötter och samtalet med honom. Och då handlar det inte om att pressa in en extra bön i ett redan späckat schema utan att kontinuerligt få in hans hjärta och tanke i vårt eget hjärta och tanke, så att vi inte jagar efter vind, flyr hans vilja för oss, eller ägnar oss åt fel saker, o.s.v. När sekulariseringen går så fort och tidsandans inflytande är högst påtagligt så handlar det djupast sett om att inte förlora sig själv.

Det handlar om att möta dagen och livet *med* Herren, inte utan honom. För när vi väl bjuder in honom till att vara med så finns det ingen ände på det engagemang han visar för oss och för vår frälsning, och för andra genom oss. Det är vad vi går miste om. Låt Gud veta *allt*, skriver Paulus. *Alla* era önsknings. Nu kan våra önsknings vara både omogna och korttänkta, men att komma i Jesu namn är att vara iklädd hans rättfärdighet. Gud tål de mest egotrippade böner, men i bönens samtal kan tankar ges som är mera mogna och klartänkta. Och om vi tänker på just bekymren, som ofta är människor i vår närhet, så handlar det om att lämna dessa människor åt Herren som har en ännu större omsorg om dem än vad vi själva

kan uppbåda och tänka ut. Bördans tyngd blir där- efter, bekymren blir oss övermäktiga utan honom. Och för att inte missa att se vilken skillnad bönen gör uppmanar aposteln till bön med *tacksägelse*, som är Guds inbjudan till att lägga märke till vad Gud redan gett och gjort.

Vi ska heller inte missa den tredje komponenten i bönen, som Paulus ger, nämligen *åkallan*. Åkallan är tilltalet i bönen, t.ex. "Fader vår som är i himmelen", men inte bara ett tilltal. När vi stannar upp inför vem vi talar till, och får tala till, så förändras egentligen hela bönen. Att blott vara i Faderns närhet, hos honom "som ser i det fördolda", gör att vi kan förnimma något av det stora som Jesus sa, nämligen att Fadern vet vad vi behöver redan innan vi ber honom om det (Matt 6:8).

"Då skall Guds frid ..." lovar aposteln. Det underliga är att han inte säger "då ska ni få det ni just önskat". Men friden kommer av att ha tagit Herren med sig i allt, bjudit in honom och hela hans välvilja för oss, som inte bara visar sig i direkta svar på direkta böner, utan i allt han ger oss till själens mognad och frälsning, ja, att lägga märke till allt vad han gör. Därför handlar friden djupast sett om att hjärta och tankar ska bevaras i *Jesus*, för att med *hans* hjärta och tanke se på oss själva, medmänniskorna, kallelserna, och bekymren i den här världen.

Friden kommer av att ha tagit Herren med sig i allt.